

Sygn. akt II CSK 771/18

POSTANOWIENIE

Dnia 10 października 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie z powództwa A.C.
przeciwko W. w W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym
w Izbie Cywilnej w dniu 10 października 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 28 czerwca 2018 r., sygn. akt I AGa (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 5400 (pięć tysięcy czterysta) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest środkiem zaskarżenia o charakterze nadzwyczajnym. Ma przede wszystkim na celu - w interesie publicznym - ujednolicenie orzecznictwa sądów powszechnych, rozstrzyganie sporów precedensowych oraz o istotnym znaczeniu dla rozwoju prawa i judykatury sądowej. W związku z tym jednym z koniecznych elementów skargi kasacyjnej jest wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania oraz jego uzasadnienie, w którym skarżący powinien wskazać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. i związku z tym istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący w odrębnym wywodzie wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Pozwana W. wniosła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 28 czerwca 2018 r.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został oparty na przesłance przewidzianej w art. 398⁹ § 1 pkt 3 i 4 k.p.c. Nieważność postępowania skarżąca wywodzi z tego, że obie strony nie mają odpowiednio legitymacji czynnej i biernej. Oczywiście zasadność skargi kasacyjnej ma potwierdzić brak analizy umowy z dnia 12 lipca 2013 r., w której powód został określony jako wykonawca a nie podwykonawca. Jako inną podstawę oczywistej zasadności skargi kasacyjnej pozwana wskazała naruszenie art. 321 k.p.c.

W związku z uzasadnieniem wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej trzeba przede wszystkim stanowczo wykluczyć zarzut nieważności postępowania, która miało objąć także postępowanie apelacyjne. Nie budzi bowiem wątpliwości, że brak legitymacji po którejkolwiek ze stron procesu nie prowadzi do nieważności postępowania. Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 25 sierpnia 2004 r. (sygn. akt IV CK 587/03 nie publ.) nieważność postępowania, o której mowa w art. 379 pkt 2 k.p.c. oraz podstawa odrzucenia pozwu przewidziana w art. 199 § 1 pkt 3 k.p.c. dotyczą zdolności procesowej (art. 65 i art. 67 k.p.c.). Ocena zdolności procesowej obejmuje badanie istnienia osoby fizycznej lub osoby prawnej oraz kwestii zdolności tej osoby do czynności prawnych. Nie dotyczy problematyki

istnienia roszczenia po stronie powoda, względnie kierowania roszczenia przeciwko określönemu pozwanemu. Te kwestie reguluje prawo materialne, w świetle którego może się okazać, że osoba fizyczna posiadająca pełną, względnie ograniczoną, zdolność do czynności prawnych lub reprezentowana przez wymaganego przedstawiciela (art. 66 k.p.c.), albo osoba prawna, działająca przez organy uprawnione do działania w jej imieniu (art. 67 k.p.c.), nie pozostaje jednakże stroną przeciwną w takich stosunkach, z których wynika możność domagania się przez tę osobę określonego zachowania ze strony partnera określonego stosunku prawnego lub kierowania przez nią żądania przeciwko wskazywanej osobie przeciwnika. W takim przypadku, z powodu braku legitymacji procesowej czynnej lub biernej powództwo podlega oddaleniu.

Powołanie się przez pozwaną na przesłankę zawartą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. zobowiązuje do przedstawienia wyводу prawnego zmierzającego do wykazania kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły, czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia, co daje podstawy do uznania skargi za oczywiście uzasadnioną (tak np. Sąd Najwyższy w postanowieniach z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, nie publ.; z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, nie publ.; z dnia 10 sierpnia 2006 r., V CSK 204/06, nie publ.; z dnia 5 października 2007 r., III CSK 216/07, nie publ.; z dnia 20 czerwca 2007 r. II CSK 184/07, nie publ.; z dnia 9 stycznia 2008 r., III PK 70/07, nie publ.; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07, nie publ. ; z dnia 22 stycznia 2008 r., 1 UK 218/07, nie publ.; z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/ 07, nie publ.; z dnia 3 kwietnia 2008 r., II PK 352/07, nie publ.; z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, nie publ.; z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, nie publ. i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, nie publ.).

Wnosząca skargę kasacyjną nie przedstawiła okoliczności świadczących o występowaniu w sprawie tak rozumianej oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. Wbrew twierdzeniom zawartym w skardze, Sąd drugiej instancji dokonał oceny zarzutu naruszenia art. 321 k.p.c. wskazując jednoznacznie, że podstawą faktyczną

roszczenia było niewykonanie umowy a ocena potrącenia odnosiła się do zarzutu podniesionego przez stronę pozwaną i ograniczyła się do stwierdzenia braku wymagalności jej wierzytelności. Podobnie należy ocenić zarzut pominięcia oceny umowy z dnia 12 lipca 2013 r. skoro na stronie 26 pisemnych motywów Sąd Apelacyjny odniósł się do treści tej umowy i wyjaśnił dlaczego uznał powoda za podwykonawcę pomimo oznaczenia go w umowie z Przedsiębiorstwem [...] „K.” w S. jako wykonawcę.

Konkludując trzeba stwierdzić, że w sprawie nie zachodzą wskazane przez skarżącą przesłanki opisane w art. 398⁹ § 1 pkt 3 i 4 k.p.c.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

O kosztach postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy orzekł na podstawie ar. 98 w zw. z art. 391 § 1, 398²¹ k.p.c.

as]

jw